YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (neljäs jaosto)
11 päivänä heinäkuuta 1996 *

Asiassa C-325/94 P,

An Taisce — The National Trust for Ireland, kotipaikka Dublin, ja

World Wide Fund for Nature UK (WWF), kotipaikka Surrey (Yhdistynyt kuningaskunta),

edustajanaan asianajaja Georg Berrisch, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Turk & Prum, 13 B avenue Guillaume,

valittajina,

jossa valittajat vaativat muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa T-461/93, An Taisce ja WWF UK vastaan komissio, 23.9.1994 antaman tuomion (Kok. 1994, s. II-733) kumoamista,

muuna asianosaisena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Carmel O'Reilly ja Marc van der Woude, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. N. Kakouris sekä tuomarit P. J. G. Kapteyn ja H. Ragnemalm (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: A. La Pergola,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 The National Trust for Ireland (jäljempänä An Taisce) ja World Wide Fund for Nature UK (jäljempänä WWF UK) ovat 6.12.1994 toimittaneet yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon valituksen yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (toinen jaosto) 23.9.1994 antamasta tuomiosta asiassa T-461/93, An Taisce ja WWF UK vastaan komissio (Kok. 1994, s. II-733, jäljempänä valituksenalainen tuomio), jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt tutkimatta valittajien kanteen, jossa vaadittiin ensiksikin sellaisen 7.10.1992 tehdyn päätöksen kumoamista, jolla komissio kieltäytyi pidättämästä tai peruuttamasta yhteisön rakennerahastosta maksettavan tuen myöntämistä Mullaghmoreen luonnon tarkkailemista varten rakennettavalle vierailukeskukselle (jäljempänä Mullaghmoren keskus), ja lisäksi komission velvoittamista korvaamaan päätöksestä kantajille aiheutuneet ja tulevaisuudessa aiheutuvat vahingot.

2 EY:n perustamissopimuksen 130 a artiklassa määrätään, että yhteisö kehittää ja harjoittaa toimintaansa taloudellisen ja sosiaalisen yhteenkuuluvuuden lujittamiseksi. Yhteisö pyrkii erityisesti vähentämään eri alueiden välisiä kehityseroja sekä muita

heikommassa asemassa olevien alueiden jälkeenjääneisyyttä edistääkseen tasapainoista kehitystä koko yhteisössä. Perustamissopimuksen 130 b artiklan mukaan yhteisö tukee tätä toteuttamista myös toiminnallaan, jota se harjoittaa rakennerahastojen ja erityisesti Euroopan aluekehitysrahaston kautta.

3 EY:n perustamissopimuksen 130 c artiklan mukaan Euroopan aluekehitysrahaston tarkoituksena on myötävaikuttaa keskeisimmän alueellisen epätasapainon poistamiseen yhteisössä osallistumalla kehityksessä jälkeen jääneiden alueiden kehittämiseen ja rakenteelliseen mukauttamiseen sekä taantuvien teollisuusalueiden uudistamiseen.

4 Näiden tavoitteiden saavuttamiseksi ja rahastojen tehtävien määrittelemiseksi neuvosto antoi 24.6.1988 asetuksen (ETY) N:o 2052/88 rakennerahastojen päämääristä ja tehokkuudesta ja niiden toiminnan yhteensovittamisesta keskenään ja Euroopan investointipankin toiminnan sekä muiden rahoitusvälineiden kanssa (EYVL L 185, s. 9).

5 Asetuksen N:o 2052/88 7 artiklan 1 kohdan mukaan toiminnan, jonka rahoitukseen rakennerahastot osallistuvat tai jonka rahoitukseen Euroopan investointipankki tai muut olemassa olevat rahoitusvälineet osallistuvat, on oltava perustamissopimusten määräysten ja niiden nojalla annettujen säädösten mukaista sekä yhteisön toimintaperiaatteiden mukaista, mukaan lukien kilpailusäännöt ja julkisten hankintasopimusten tekemistä sekä ympäristönsuojelua koskevat toimintaperiaatteet.

6 Asetuksen (ETY) N:o 2052/88 soveltamisesta rakennerahastojen toiminnan yhteensovittamisen osalta toisaalta keskenään ja toisaalta Euroopan investointipankin toiminnan ja muiden rahoitusvälineiden kanssa 19 päivänä joulukuuta 1988

annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4253/88 (EYVL L 374, s. 1) 24 artiklan mukaan komissio voi tietyin edellytyksin pidättää asianomaiseen toimintaan tai toimenpiteeseen myönnetyn tuen tai vähentää sitä.

7 Valituksenalaisesta tuomiosta ilmenee, että An Taisce on yleishyödyllinen yhdistys, joka ei tavoittele taloudellista voittoa ja joka saa rahoituksensa yksityisinä lahjoituksina ja jäsenmaksuina. Sen tarkoituksena on suojella Irlannin ympäristön laatua. An Taiscella on oikeus saada jäljennöksiä kaavasuunnitelmista, kaikista kaavoitusta koskevista hakemuksista tehdyistä päätöksistä sekä ympäristövaikutusten arvioinneista. WWF UK puolestaan on kansalaisjärjestö, joka toimii luonnonsuojelun ja luonnonvarojen suojelun alalla kansainvälisesti.

8 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut riidan perustana olevista tosiseikoista seuraavaa

"1 Maaliskuussa ja kesäkuussa 1989 Irlannin hallitus toimitti komissiolle aluekehityssuunnitelmansa asetuksen (ETY) N:o 2052/88 8 artiklan 4 kohdan mukaisesti — — .

2 Suunnitelmissa kuvattiin ensisijaiset toimet ja selvitettiin yhteisön eri rahastoista myönnettävien varojen käyttöä. Komissio päätti 31.10.1989 asetuksen N:o 2052/88 8 artiklan 5 kohdan mukaisesti vahvistaa yhteisön tukikehyksen yhteisön rakenteellisille tukitoimenpiteille Irlannissa tavoitteen 1 osalta ajalle

1989—1993. Tässä päätöksessä päätettiin 3 672 miljoonan ecun suuruisesta yhteisön tuesta, johon on lisättävä 2 454 miljoonaa ecua Irlannin julkisista varoista ja 2 274 miljoonaa ecua yksityistä rahoitusta.

3 Komissio hyväksyi 21.12.1989 Irlannin esittämän matkailua koskevan toimintaohjelman, johon ei kuitenkaan sisältynyt täsmällisiä hankkeita vaan jossa rajoituttiin esittelemään yleisesti infrastruktuuriin, rakennelmiin, koulutukseen ja markkinointiin liittyviä pienempiä hankkeita, ja myönsi Irlannille 188,6 miljoonaa ecua, joista 152 miljoonaa ecua Feder-rahastosta ja 36,6 miljoonaa ecua Euroopan sosiaalirahastosta, ajalle 1.1.1989—31.1.1993. Tämä rahasumma koski koko ohjelmaa, eikä tietyille hankkeille osoitettu erikseen varoja.

4 Irlannin valtiovarainministeriö julkisti 22.4.1991 luonnon tarkkailemista varten Mullaghmoreen (Irlanti) rakennettavaa vierailukeskusta koskevan hankkeen. Kantajana oleva WWF UK — — toimitti 21.6.1991 komissiolle valituksen tästä hankkeesta, ja toinen kantaja An Taisce —— yhtyi tähän valitukseen.

— —

6 Komission pääosaston XI (ympäristö, ydinturvallisuus ja pelastuspalvelu) virkamies lähetti 23.8.1991 kantajille kirjeen, jossa heille ilmoitettiin, että Mullaghmoren keskukseen liittyviä taloudellisia päätöksiä ei tehdä ennen kuin Irlannin viranomaiset ovat arvioineet hankkeen ympäristövaikutukset tiettyjen julkisten ja yksityisten hankkeiden ympäristövaikutusten arvioinnista 27 päivänä kesäkuuta 1985 annetun neuvoston direktiivin 85/337/ETY (EYVL L 175, s. 40, jäljempänä direktiivi 85/337) mukaisesti.

7 Komission pyynnöstä Office of Public Works (jäljempänä OPW) teetti ympäristövaikutusten arvioinnin. Se julkaistiin helmikuussa 1992; ympäristönsuo-

jelujärjestöt ovat arvostelleet sitä, ja Institut of Environmental Assessment teki siitä kriittisen selvityksen kantajana olevan WWF UK:n pyynnöstä. Lopulta OPW teetti uuden selvityksen, jossa alkuperäiseen suunnitelmaan esitettiin muutoksia erityisesti jäteveden johtamisjärjestelmän osalta. Kantajana oleva WWF UK on arvostellut myös tätä selvitystä. Kaikki selvitykset ja niiden arvostelut on toimitettu komissiolle.

8 Pääosasto XI:n pääjohtaja ilmoitti 19.6.1992 Irlannin pysyvälle edustustolle, että hän suosittelee komissiota ryhtymään ETY:n perustamissopimuksen 169 artiklan mukaiseen menettelyyn Mullaghmoren keskuksen osalta.

9 Komissio päätti 7.10.1992 olla ryhtymättä jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaan menettelyyn Irlantia vastaan Mullaghmoren keskuksen osalta ja julkaisi asiaa koskevan lehdistötiedotteen — — ."

9 Näissä olosuhteissa kantajat nostivat 4.12.1992 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ETY:n perustamissopimuksen 173, 178 ja 215 artiklan nojalla kanteen saadakseen kumotuksi komission 7.10.1992 tekemän päätöksen, jolla se kieltäytyi pidättämästä tai peruuttamasta yhteisön rakennerahastosta maksettavan tuen myöntämistä Mullaghmoren keskuksen rakentamista varten, ja saadakseen vahingonkorvausta päätöksestä aiheutuneista vahingoista.

Valituksenalainen tuomio

10 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antoi 23.9.1994 tuomion, jossa se jätti kanteen tutkimatta.

11 Perustamissopimuksen 173 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että menettely, jolla voidaan pidättää yhteisön varoista kansallista toimintaohjelmaa varten maksettava tuki tai vähentää sitä, ei ole riippuvainen siitä, että jäsenvaltion yhteisön oikeuden vastainen toiminta todettaisiin ja lopetettaisiin. Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittaa asetuksen N:o 4253/88 23 artiklan 2 ja 3 kohtaan, joiden mukaan komissio voi valvoa rahastojen rahoittamaa toimintaa ja tutkia kaikkia toimintaan liittyviä kuluja koskevia tositteita jopa rakennustöiden valmistumisen jälkeen (tuomion 36 kohta).

12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että komissio oli 7.10.1992 päättänyt olla ryhtymättä jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaan menettelyyn Irlantia vastaan, mutta minkään seikan perusteella ei kuitenkaan voida katsoa, että komissio olisi samalla päättänyt myös olla käyttämättä asetuksessa N:o 4253/88 sille annettua mahdollisuutta pidättää tai vähentää Mullaghmoren keskuksen rakentamiseen käytettäviä yhteisön varoja; ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan komissiolla on edelleenkin tämä mahdollisuus (tuomion 38 kohta).

13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tutkinut, oliko yksityisillä oikeus nostaa kanne tällaista komission päätöstä vastaan, vaan katsoi tässä tilanteessa, että komissio ei ole 7.10.1992 päättänyt olla pidättämättä tai vähentämättä yhteisön varojen suuntaamista Mullaghmoren keskuksen rakentamiseen, joten kumoamiskanne oli jätettävä tutkimatta (tuomion 39 kohta).

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkimatta myös perustamissopimuksen 178 ja 215 artiklaan perustuvat vahingonkorvausvaatimukset (tuomion 43 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi itse asiassa, etteivät kantajat ole näyttäneet toteen toisaalta Mullaghmoren ja sen lähialueiden ympäristölle

ja toisaalta An Taiscelle naapurina aiheutuneen vahingon ja riidanalaisen päätöksen välistä syy-yhteyttä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi lisäksi, että kantajat eivät ole laskeneet väitetyn vahingon määrää vaan ovat ainoastaan todenneet, että Mullaghmoren keskuksen rakentamisen jatkaminen aiheuttaisi vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa (tuomion 42 kohta).

Muutoksenhaku

15 Muutoksenhaussaan valittajat vaativat yhteisöjen tuomioistuinta ensiksikin kumoamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion; toiseksi toteamaan, että tutkittavaksi voidaan ottaa kumoamiskanne, joka on nostettu 7.10.1992 tehtyä päätöstä vastaan, jolla komissio on valittajien mukaan päättänyt olla pidättämättä tai peruuttamatta yhteisön rakennerahastosta maksettavan tuen myöntämistä Mullaghmoreen rakennettavalle keskukselle; kolmanneksi toteamaan, että edellä mainitusta päätöksestä johtuvien vahinkojen korvaamiseksi nostettu kanne voidaan ottaa tutkittavaksi; neljänneksi palauttamaan asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi, jotta tämä ratkaisisi valittajien vaatimusten perusteltavuuden; ja lopuksi jättämään oikeudenkäyntikuluista päättämisen myöhempään ajankohtaan mutta velvoittamaan komission joka tapauksessa korvaamaan oikeudenkäyntikulut tutkittavaksi ottamista koskevan käsittelyn osalta.

16 Komissio katsoo puolestaan, että valitus on osittain jätettävä tutkimatta ja että se on joka tapauksessa perusteeton.

17 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa suullista käsittelyä aloittamatta hylätä valituksen perustellulla määräyksellä, jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton.

Komission tekemäksi väitetyn päätöksen kumoaminen

18 Valituksensa tueksi valittajat esittävät kolme valitusperustetta siltä osin kuin valituksenalainen tuomio koskee komission tekemäksi väitettyä päätöstä olla pidättämättä tai peruuttamatta yhteisön rakennerahastosta maksettavan tuen myöntämistä Mullaghmoreen rakennettavalle keskukselle.

Ensimmäinen ja toinen valitusperuste

19 Valittajat väittävät ensimmäisessä valitusperusteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut perustamissopimuksen 173 artiklaa katsoessaan, että komissio ei ole päättänyt olla pidättämättä tai peruuttamatta rahoitusta Mullaghmoreen rakennettavalle keskukselle. Valittajien mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toisaalta tulkinnut virheellisesti asetuksen N:o 4253/88 24 artiklaa ja tämän säännöksen sekä perustamissopimuksen 169 artiklan mukaisen menettelyn välistä yhteyttä ja toisaalta määritellyt virheellisesti komission lehdistötiedotteen ja useat sitä edeltäneet tapahtumat. Komission päätös olla ryhtymättä perustamissopimuksen 169 artiklan mukaiseen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaan menettelyyn tarkoittaa valittajien mielestä sitä, että komission on täytynyt tehdä asetuksen N:o 4253/88 24 artiklaan perustuva päätös sekä sen vuoksi, että näiden kahden menettelyn välillä on yhteys, että myös asian erityispiirteiden vuoksi.

20 Valittajat katsovat lisäksi, että ei voida kuvitella, että komissio päättäisi myöhemmässä vaiheessa peruuttaa, pidättää tai vähentää Irlannille myönnettyjä varoja niillä perusteilla, joita he esittivät valituksessaan ja sitä seuranneessa kirjeenvaihdossaan

komission kanssa. Tämän vuoksi komission 7.10.1992 jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisestä tekemä päätös sisältää väistämättä päätöksen lopettaa asetuksen N:o 4253/88 24 artiklassa tarkoitettu menettely.

21 Toisessa valitusperusteessaan valittajat esittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt ottamatta huomioon joitakin asiaankuuluvia tosiseikkoja.

22 Asetuksen N:o 4253/88 24 artiklassa tarkoitetun menettelyn ja perustamissopimuksen 169 artiklassa tarkoitetun menettelyn välisestä yhteydestä on ensin huomattava, että jälkimmäisellä menettelyllä pyritään toteamaan jäsenvaltion yhteisön oikeuden vastainen toiminta ja lopettamaan se, kun taas ensin mainitun menettelyn tarkoitus on antaa komissiolle valta pidättää tai vähentää yhteisön myöntämiä varoja, jos asianomainen jäsenvaltio on menetellyt sääntöjenvastaisesti ja erityisesti jos se muuttaa huomattavasti ohjelman täytäntöönpanon tai tukitoimen luonnetta tai edellytyksiä pyytämättä siihen komissiolta hyväksyntää.

23 Näin ollen, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perustellusti toteaa antamansa tuomion 35 kohdassa, ryhtyminen perustamissopimuksen 169 artiklan mukaiseen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaan menettelyyn tai tällaisen noudattamatta jättämisen toteaminen yhteisöjen tuomioistuimessa ei tarkoita automaattisesti sitä, että yhteisön myöntämät varat pidätettäisiin tai niitä vähennettäisiin. Komission on tehtävä varojen pidättämisestä tai vähentämisestä päätös, jolloin on toki otettava huomioon perustamissopimuksen 169 artiklan mukainen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskeva menettely tai tämän noudattamatta jättämisen toteaminen yhteisöjen tuomioistuimessa.

24 Päinvastoin kuin perustamissopimuksen 169 artiklan mukaiseen menettelyyn ryhtyminen, päätös yhteisön myöntämien varojen pidättämisestä tai vähentämisestä on päätöksen saajalle — tässä Irlannin hallitukselle — vastainen päätös, josta voidaan nostaa kanne yhteisöjen tuomioistuimessa.

25 Asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan nojalla tehty päätös ei siis liity jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaan menettelyyn ryhtymiseen tai sen toteamiseen tai tällaisesta menettelystä luopumiseen. Nämä kaksi menettelyä eivät ole riippuvaisia toisistaan, niillä on eri päämäärä, ja niitä säännellään eri säännöksissä (ks. yhdistetyt asiat 15/76 ja 16/76, Ranska v. komissio, tuomio 7.2.1979, Kok. 1979, s. 321, 26 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

26 Näin ollen se, että komissio on päättänyt olla ryhtymättä perustamissopimuksen 169 artiklan mukaiseen menettelyyn, ei sisällä välillisesti asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan mukaista päätöstä.

27 Toiseksi kantajat ovat esittäneet erityisolosuhteita ja tosiseikkoja, joilla pyritään osoittamaan, että komissio on tehnyt asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan mukaisen päätöksen.

28 On huomattava, että EY:n perustamissopimuksen 168 a artiklan mukaan valitus on rajoitettu koskemaan vain oikeuskysymyksiä, ja tätä rajoittamista tarkennetaan tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisessä kohdassa. Kuten yhteisöjen tuomioistuin on useasti todennut, valitus voi perustua ainoastaan perusteisiin, jotka koskevat oikeussääntöjen rikkomista, eikä se voi perustua tosiseikkojen arviointiin, ja se voidaan näin ollen ottaa tutkittavaksi ainoastaan niiltä osin kuin valituksessa väitetään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on antanut ratkaisunsa niiden sääntöjen vastaisesti, joiden noudattamista sen on valvottava (ks. asia C-89/95 P, D. v. komissio, määräys 11.1.1996, Kok. 1996, s. I-53).

29 Näin ollen niitä valittajien vaatimuksia ei oteta tutkittavaksi, jotka koskevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemää tosiseikkojen arviointia.

30 On totta, että siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että 7.10.1992 tehty päätös ei ole asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan mukainen päätös, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tosiseikkojen arvioinnin lisäksi määritellyt tosiseikkoja, joten yhteisöjen tuomioistuin voi tutkia tämän valitusperusteen (ks. asia C-39/93 P, SFEI ym. v. komissio, tuomio 16.6.1994, Kok. 1994, s. I-2681, 26 kohta).

31 Mikään ei kuitenkaan anna aihetta todeta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi määritellyt tosiseikat virheellisesti tai jättänyt ottamatta huomioon väitettyjä erityisseikkoja ja erityisolosuhteita.

32 Näin ollen ensimmäinen ja toinen valitusperuste on jätettävä tutkimatta tai hylättävä perusteettomina.

Kolmas valitusperuste

33 Valittajat katsovat, että valituksenalainen tuomio on kumottava, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole käsitellyt tiettyjä sille esitettyjä väitteitä, joten tuomiota ei valittajien mielestä ole riittävästi perusteltu.

34 Ensiksikin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajien mukaan jättänyt käsittelemättä valittajien perustamissopimuksen 173 ja 175 artiklan välistä yhteyttä koskevat väitteet. Kun komissiolle on tehty valitus, mutta tämä ei ryhdy vaadittuihin toimiin, valittajalla pitäisi olla oikeus joko vaatia perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla komission kielteisen päätöksen kumoamista tai nostaa perustamissopimuksen 175 artiklan nojalla laiminlyöntikanne, koska molemmissa tapauksissa muut kyseisessä säännöksessä määritellyt edellytykset täyttyvät.

35 Tältä osin riittää, kun todetaan, että valittajat eivät ole missään asian käsittelyn vaiheessa esittäneet, että komissio olisi valitusta käsitellessään laiminlyönyt tehtäviään. Koska tällaista väitettä komissiota vastaan ei ole lainkaan esitetty, ei voida katsoa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi jättänyt käsittelemättä tämän osan valittajien perusteluista.

36 Toiseksi valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt käsittelemättä heidän asetuksen N:o 4253/88 24 artiklassa säädetyn menettelyn eri vaiheita koskevat väitteensä. Valittajien mielestä päätös tämän menettelyn lopettamisesta ei ole pelkästään valmisteleva toimi, riippumatta siitä, missä vaiheessa päätös tehdään, vaan se on lopullinen päätös, joka voi olla perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla nostetun kumoamiskanteen kohteena.

37 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on edellä jo todennut, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiosta ilmenee, että komissio ei ole tehnyt 7.10.1992 valmistelevaa eikä lopullista päätöstä olla pidättämättä tai vähentämättä yhteisön rahoitusta Mullaghmoreen rakennettavalle keskukselle.

38 Näin ollen kolmas valitusperuste on hylättävä selvästi perusteettomana.

Vahingonkorvausvaatimus

39 Vahingonkorvausvaatimuksesta on todettava, että valittajat eivät ole näyttäneet toteen yhteisöjen tuomioistuimessa eivätkä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa sitä, että komissio olisi tehnyt asetuksen N:o 4253/88 24 artiklaan perus-

tuvan päätöksen. Näin ollen ei ole syytä tutkia, onko tällaisesta päätöksestä aiheutunut vahinkoa.

40 Kaikki vahingonkorvausvaatimukset on siis hylättävä.

41 Näin ollen valitus on syytä hylätä työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti selvästi perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

42 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Valittajat velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 11 päivänä heinäkuuta 1996.

R. Grass

kirjaaja

C. N. Kakouris

neljännen jaoston puheenjohtaja